

ρους αὐτοῦ ἐγεθθέντας εἰς τιμὴν τῶν Θεῶν· διό-
τι ὁ Ἡρόδοτος πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναφέρει καὶ
τὸν τοῦ Ἡφαίστου, ὃν ὠκοδόμησεν ὁ Μῆνης ὁ πρῶ-
τον βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν χρόνον,
καθ' ὃν οἱ Αἰγύπτιοι ἔλεγον, ὅτι ἐβασίλευοντο ὑπὸ
τῶν Θεῶν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Σ. Μ. Σ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

(Ἀφιερῶται τῇ Φιλομούσῃ Κυρίᾳ Καλ-
λίστῃ Λαμαλά.)

Τὰ σύννεφα τρέχουν, τὸ δάσος βοῦζει,
Ἡ κόρη τὰ ῥῶτα εἰς βράχον στηρίζει
Τὸ κῆμα συντριβεται κάτω μὲ κρότον,
Κ' ἐκείνη στενάζει εἰς νύκτ' ἀνερφώτων·
Τὰ ὄμματα ἔχει ἀπὸ δάκρυ ὑγρὰ.

Ἐμερὰνθ' ἡ καρδιά, εἶναι μαύρη ἢ κτῆσις,
Καὶ δύναμιν πλέον δὲν ἔχει ἢ φύσις
Ζωὴν εἰς τοῦ στήθους τὰ δώση τὰ ἄνθη,
Διότ' ἡ καρδιά ἐντὸς ἐψυχράθη,
Κ' ὡς πλάτ' ἐπιτάριος, κείται νεκρά.

Τὸ τέκνον σου λάβε, Ἀγία Παρθένε,
Ἀπῆλυσαι πάσης ἐδῶ εὐτυχίας
Ἀγάπην ἡσθάρθην σφοδρὰν, κ' ἤδη ξέσαι,
Δι' ἐμὲ εἶναι δὲ αἱ ὀρμαὶ τῆς καρδίας.
Κ' ἡ κόρη μὲ πόνον τῶν σπλάγχνων θρηγεῖ.

Τὰ δάκρυα ρέουν, πλὴν ρέουν εἰς μάτην,
Δὲν ἀπελευνουν τὸν χάρον εἰς θρήνοι,
Ψυχὴν δὲν μᾶς φέρουν ὀπίσω φιλότιν·
Καὶ λέγουσα ταῦτα τὸ γόνυ της κλίνει
Κ' ἐκείδας χεῖρας ἐπάνω ὑψοῖ.

Εἰπέ μοι, ὀπότε τοῦ ἔρωτος δύση
Ἡ αἶγξ ἢ τὸ ἔαρ χρυσοῦσα τοῦ βίου,
Τι θέλ' εἰς τὸ σιῆθος χαρὰν ἀναστήσει
Καὶ τί θέλει φέρ' εἰς ψυχὴν τοῦ ἀθλίου
Κὰρ μίαν ἀκτίνα εὐτυχίας πικρᾶς.

Ἄς ρέουν τὰ δάκρυα, ὦ κόρη, εἰς μάτην·
Ἄς μὴν ἀπελευνουν τὸν χάρον οἱ θρήνοι,
Ψυχὴν ἄς μὴ φέρουν ὀπίσω φιλότιν,
Ἄλλ' ὅμως θὰ πῶς ἢ σκληρὰ σου ὀδύνη
Ἡμέρας θὰ ἔχῃς ἀκόμη χαρᾶς.

Ψυχὴς τεθλιμμένης γλυκεῖα εὐτυχία
Ἀφοῦ τῆς ἀγάπης τὸ ἄστρον νυκτιῶση
Τοῦ ἔρωτος εἶναι οἱ πόνοι οἱ τόσοι

Κ' ἐκεῖν' ἡ θελήσινους τῶν πόνων πικρὰ
Χαρὰ τῆς καρδίας εἰς ἀγάπης πληγὰς.
Τὸν Μάϊον τοῦ 1854.
(Κατὰ Σχίλερον) Κ. Π.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ Ἑλλάτις.

Σὺ ὑψόνεις τὴν κορυφὴν σου ὑπερήφανος, ἔλε-
γέ ποτε ἡ Ἀμπελος εἰς τὴν Ἑλλάτιν, ἀλλ' εἶσαι
ψυχρὰ καὶ ἀλίγυστος.

Ἄν ἐγὼ δὲν προσφέρω, ὡς σὺ, σκιὰν παχυτά-
την εἰς τὸν ἀπηυδῆμένον ὁδοιπόρον, τὸν τέρπω
ὅμως καὶ τῷ δίδω δυνάμεις διὰ τῆς γλυκείας στα-
φυλῆς μου.

Ὅποιαν ἀγαλλίασιν περιχύνω τὸ φθινόπωρον
εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀνθρώπου, πόσον ζωογονῶ
τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος.

Ταῦτα ἡ Ἀμπελος ἔλεγεν· ἡ δὲ Ἑλλάτις ἤκουε σιω-
πῶσα καὶ τέλος μελαγχολικῶς στενάχουσα τῇ ἀ-
πεκρίθη. Γνωρίζω τὰ προτερήματά σου.

Ἀλλ' ἐγὼ προσφέρω πολὺ καλλιτέραν ἀνάπαυ-
σιν εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις ἐδαρύνθη τὴν ζωὴν
— τὸν κλείω εἰς τὰς σκνίδας τῆς νεκροθήκης.

Ι. Καίρνερος.

Κρυφὰ δάκρυα.

Ἐξυπνεῖς τὴν αὐγὴν, καὶ ἀπέρχεσαι εἰς τὴν κοι-
λάδα. Πανταχόθεν ἐκτείνεται οὐρανὸς σασφειρο-
ειδὴς καὶ καθαρῶτατος.

Ἄγνοεις ὅμως ὅτι ἐνῶ ἐκοιμᾶσο, τὰ νέφη, ἥδη
διαλυθέντα, ἔχυσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἀρθροτάτην βρο-
χὴν.

Ὡ πόσοι ἄνθρωποι δυστυχεῖς δεικνύουσι τὴν
πρῶτην ὄψιν ἀτάραχον, ἀλλ' ἐκλαυσαν ὅλην τὴν
νύκτα!

Ι' Καίρνερος.

Ἡ κριτικὴ εἶναι ὁ κισσὸς, ὁ πίπτων καὶ σπρό-
μενος ἐλλείψει συνδρομῆς, ἡ δὲ εὐφροσύνη εἶναι τὸ
δένδρον τὸ κραταῖον, ὁπερ ἐγείρει τὸν κισσόν, τὸν
βασταζει καὶ τὸν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ ὕψη
τῶν οὐρανῶν.

Ῥεμουζά.

Ἡ ῥάβδος.

Κυνήγις τις μετὰ τοῦ τέκνου του διέβαινε εἰς
τὴν ἐρημίαν, ἐμπρὸς αὐτῶν ἔρρεε βαθὺς καὶ ὀρ-
μητικὸς χειμάρρος. Ὁ παῖς θέλων νὰ φθάσῃ τὸν
πατέρα του, καὶ ἰδὼν ὅτι δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ πε-
ράσῃ τὸν χειμάρρον, οὔτε νὰ πηδῇ, ἐκοψεν ἐκ
ξύλου εὐλυγίστου ῥάβδον καὶ ἐμπήξας τὴν μίαν ἄ-
κρην εἰς τὸν πυθμένα, ἐπῆλθες στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς
τέρας. Καὶ ἐπιτήδειον μὲν ἦτο τὸ πῆδημα,

ἀλλὰ θλασθείσης τῆς ράβδου ἔπεσεν ὁ παῖς εἰς τὸν χεῖμαρρον.

Ποιμὴν τις ἐκεῖ πλησίον ἱστάμενος, τὸν εἶδεν, ἔτρεξε μετὰ τρόμου, ἀλλ' ὅτε ἐφθασεν, ὁ παῖς ἐσώθη καὶ γελῶν ἐπέκραεν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην διὰ κολυμβήματος.

Φίλε, εἶπεν εἰς τὸν κυνηγὸν ὁ ποιμὴν· σὺ καλῶς ἀνέθρεψας τὸν υἱόν σου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐδίδαξας ἐν, τὸ ἀναγκαϊότερον — νὰ ἐξετάζη πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐκνήρουνά τὴν δύναμιν τῆς ράβδου, δὲν ἐπιτε πιστεύων εἰς ξύλον ἀδύνατον.

Ἀδελφε, ἀπεκρίθη ὁ κυνηγός· τὸν υἱόν μου ἐδίδαξεν νὰ ἔχη το βλέμμα ὀξύ, τὸ σῶμα εὐτονον· φθάνουν ταῦτα τὸν ἀφίνω ἀφόβως νὰ τελειοποιηθῇ διὰ τῆς πείρας, καὶ οἱ ἄνθρωποι θέλουσι τὸν διδάξει νὰ μὴν ἦναι εὐκολόπιστος.

Κρύμαχερ.

Αἱ μηχαναί.

Αἱ μηχαναὶ κατεργάζονται τὰ μᾶλλον τραχέα καὶ δύσκολα, καὶ οὐ μόνον ὑπερτεροῦσι τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν δύναμιν, ἀλλ' εἶναι πολλῶ ἀκριβέστεραι καὶ ἐπιτηδειώτεραι· δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅταν ἐργάζωνται ὅτι ἔχουσι λογικόν. Ἡ ἐπιστήμη μετέδωκεν εἰς αὐτὰς σπινθήρας τινὰς τῆς ζωῆς μας, ἡ ἐπιστήμη ὑπέταξε τὴν φύσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ βιάζει τὰς μηχανὰς νὰ ἐργάζωνται ἀδιακόπως καὶ νὰ ἐκπληρῶσι πάσας τοῦ πολιτισμοῦ τὰς ἐπιθυμίας. Ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται, ἐργάζεται τὸ νερόν, καὶ ἡ ἐλαστικότης τῶν μετᾶλλων καὶ ὑπὸ διαφόρους μορφὰς ἡ ἐπιρρώπεια τῶν σωμάτων, ὅλα ἐργάζονται. Οἱ μύλοι ἀλέθουσιν, σχίζουσιν οἱ πρόνοιες, οἱ σφρηροὶ συντρίβουσιν, μοχλοὶ δὲ κινεῖσι τοὺς μοχλοὺς, τροχοὶ τοὺς τροχοὺς, πᾶσα δὲ τῆς ὕλης ἡ δύναμις, ὑποτασσόμενη εἰς τὴν θέλησίν μας, τροποποιεῖ καὶ μεταβάλλει τὴν ὕλην πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφελειάν μας. Ἀλλὰ, καλλίστη πασῶν, ἡ ἐσχάτως ἀνακαλυφθεῖσα δύναμις, ἡ τοῦ ἀτμοῦ, εἶναι ἡ θαυμασιωτέρα, ἡ μᾶλλον δραστήριος καὶ ἐπιτηδεῖα· ναι, ὁ ἀτμός πολλαπλασιάζει τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλην τοῦ κόσμου τὴν ἐπιφάνειαν. Εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τοὺς ποταμοὺς, εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ ἐργαστήρια, εἰς τοὺς οἴκους, εἰς τὰ μεταλλεῖα, ταράσσει, κινεῖ, ἐργάζεται, κωπηλατεῖ, σκάπτει, ἀντλεῖ, σύρει, δίδωκει, ὑψώνει, χαλκεύει, κλώθει, ὑφαίνει, τυπώνει· εἶναι πανταχοῦ καὶ ζωογονεῖ τὰ πάντα. Τί σημαίνουναι πρὸ τῆς δυνάμεως ταύτης πᾶσαι τῆς ἀρχαιότητος αἱ μυθολογούμεναι δυνάμεις — τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους καὶ αἱ ἑκατὸν χεῖρες τοῦ Βριάρεως; Ὅτε αὕτη ἀνεφάνη, οἱ ἄνθρωποι ἐξέχυσαν κρυγὴν φρίκης καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ ἀτμός προστεθείς αἴφνης εἰς τὰ λοιπὰ μέσα, κατέστη, ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ, τοσοῦτον εἰς ἡμᾶς ἀνυπόρευκτος ὅσον ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ὕδωρ. Ἐάν τέλος — ἂς μοι ἐπιτραπῇ ἡ φαντασιώδης ὑπόθεσις — ἔην ὁ ἀτμός ἐχάνετο παντελῶς, δὲν ἠθέλαμεν προ-

ναι ἐκπληττόμενοι, ὅτι ὠπισθοδρομοῦμεν, ἐν μιᾷ στιγμῇ, πρὸς τὴν νηπιότητα τῆς ἀνθρωπίνης βιομηχανίας;

Η ΑΣΘΕΝΗΣ ΧΗΡΑ.

(*Ἐκ τῶν ἠθικῶν διηγημάτων τοῦ Σοάβε*).

Γλυκεῖα πράξις ἐν παντὶ χρόνῳ εἶναι ἡ εὐεργεσία, ἀλλ' ἔτι γλυκυτέρα ὅταν γίνεται αἰφνιδίως καὶ ἀπροσδοκῆτως.

Ἐνῷ πρῶταν τινὰ ἐξοχός τις ἀνὴρ διήρχετο μόνος καὶ ἄγνωστος διὰ τινος τῶν προαστείων τῆς Βιέννης, μεираκίον δωδεκαετὲς περίπου τὸν πλησιάζει, καὶ κάτω νεῦον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διὰ φωνῆς δειλῆς καὶ τρεμούσης τὸν ζητεῖ βοήθειάν τινα. Τὸ εὐγενὲς ἦθος τοῦ μεираκίου, ἡ σεμνὴ συμπεριφορὰ, τὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐρύθημα καὶ τὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δάκρυα, ἡ δονουμένη, ἡ διακεκομμένη φωνὴ ἐνεποίησαν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐντύπωσιν ζωηροτάτην. — Δὲν φαίνεσαι, τῷ εἶπεν, ὅτι ἐγεννήθης ἐν δυστυχίᾳ. Τί λοιπὸν σὲ ἀναγκάζει νὰ ζητῇς ἐλεημοσύνην; — Ἄ! βεβαίως δὲν ἐγεννήθην, ἀπεκρίθη ὁ νέος καὶ τὰ δάκρυα τοῦ ἐπνιγον τὴν φωνήν, δὲν ἐγεννήθην ἐν ἀθλίᾳ τοιαύτῃ καταστάσει. Ἀλλὰ τοῦ πατρός μου αἱ δυστυχίαι καὶ ἡ κακὴ στάσις εἰς ἣν εὐρίσκεται ἤδη ἡ μήτηρ μου μὲ ἀναγκάζουν πρὸς τοῦτο. — Καὶ τίς εἶναι ὁ πατήρ σου; — Ἦτον ἔμπορός τις ὅστις εἶχεν ἀποκτήσει πίστιν καὶ ἤρχιζεν ἤδη νὰ σχηματίσῃ περιουσίαν. Ἀλλ' ἡ πτώχευσις ἐνὸς τῶν ἀνταποκριτῶν του τὸν κατέστρεψεν ἐξ ὀλοκλήρου, πρὸς μεγαλιτέραν δὲ ἡμῶν συμφορὰν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὴν κατατροπὴν του καὶ πρὸ ἐνὸς ἤδη μηνὸς ἀπέθανεν ἐκ καρδιαλγίας. Ἡ μήτηρ μου ὅθεν, νεώτερός τις ἀδελφὸς καὶ ἐγὼ ἐμείναμεν εἰς τὴν ἐσχάτην πτωχείαν. Καὶ ἐγὼ μὲν εὖρον καταφυγὴν παρὰ τινι πατρικῷ φίλῳ, ἡ δὲ μήτηρ διὰ τῶν ἔργων τῆς ἡγωνίζετο νὰ συντηρήσῃ ἑαυτὴν καὶ τὸν νεώτερον ἀδελφόν μου. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ταύτην κατελήφθη ὑπὸ ἀσθενείας τόσον σφοδρὰς ὥστε τρέμω διὰ τὴν ζωὴν τῆς. Μὴ συνειδησέναι ὅμως νὰ ζητῶ ἐλεημοσύνην, δὲν τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ εἰς γνωστὸν μου τινα. Ἦμεῖς δὲ, κύριε, μοῦ φαίνεσθε ξένος· ἐνώπιον ὑμῶν κατὰ πρῶτον καταναγκάζομαι νὰ νικήσω τὴν ἐντροπὴν τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι. Οἰκτεῖρατε λοιπὸν τὴν δυστυχὴ μητέρα μου· συνδράμετέ μοι εἰς βοήθειάν της.

Καὶ ταῦτα λέγον διελύετο τὸ παιδίον εἰς δάκρυα, ἐξ ὧν ὁ ἄγνωστος ἠσθάνθη ἑαυτὸν εἰς ἄκρον συγκινηθέντα. — Εἶναι μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ ἡ μήτηρ σου; — Καθήμεθα εἰς τὸ πέρας τῆς ὁδοῦ ταύτης, εἰς τὴν τρίτην ὁροπὴν τῆς τελευταίας πρὸς ἀριστερὰν οἰκίας. — Καὶ ἦλθεν ἀκόμη ἱατρός τις πρὸς ἐπίσκεψίν της; — Ἰππύγαινα εἰς ζήτησίν του· ἀλλὰ δὲν εἰσέρω πῶς νὰ τὸν πληρώσω, οὔτε πῶς νὰ ἀγοράσω τὰ φάρμακα τὰ ὅποια θὰ δια-

ακ. Ὁ ἄγνωστος τότε ἔλαβεν ἐκ τοῦ βαλαντίου του φλωρία τινὰ καὶ δούς αὐτὰ εἰς τὸν νέον. — Ἰπαγε πάρχυτα, εἶπε, νὰ εὕρης ἱατρὸν ὅπως τὴν σώσης. Τὸ δὲ παιδίον εὐχαριστήσαν αὐτὸν διὰ τῶν ἀπλουστέρων μὲν, τῶν ζωηροτέρων ὁμῶς ἐκφράσεων τῆς εὐγνωμοσύνης ἐφυγεν ὑπόπτερον ἐκ χαρᾶς.

Ἐν τούτοις ὁ ἄγνωστος, ἀφοῦ ἐκεῖνο δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀπεμακρύνθη, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ταλαίπωρον χήραν. Ἀναβάς τὴν κλίμακα εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν τι δωμάτιον, ἐνθα ἄλλο δὲν εἶδε εἰμὴ ὀλίγα τινὰ καθίσματα ἐκ ψιᾶθου, σκευὴ μαγειρικὰ, τραπέζιον τι πεπαλαιωμένον καὶ βάνυσον, μίαν κλίνην ἐν ἣ ἔκειτο ἡ ἀσθενὴς καὶ ἄλλην μικρὰν πλησίον. Ἡ γυνὴ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐσχάτην ἀτονίαν μικρὴν δέ τι παιδίον παρὰ τῇ κλίνῃ καθήμενον ἔκλαιε πικρῶς. Καὶ ἐζήτησε μὲν ἡ μήτηρ νὰ τὸ παρηγορήσῃ, πλὴν, φεῦ! πλειοτέρας παρηγορίας εἶχεν ἀνάγκην αὐτῇ. Συγκεκινημένος πλησιάζει τότε ὁ ἄγνωστος καὶ ἐνθαρρύνων αὐτὴν, ἤρχισεν, ὡς ἱατρός, νὰ τὴν ἐρωτᾷ περὶ τῆς ἀσθενείας της. Αὐτὴ ἐξέθεσεν ἀκριβῶς τὰ συμπτώματα, ἔπειτα δὲ στένουςα καὶ θρηνοῦσα. — Ἄ! κύριε, εἶπε· βχθυτέραν ἔχει τὸ πάθος μου τὴν πηγὴν, καὶ ἡ ἱατρικὴ τέχνη δὲν δύναται νὰ τὸ θεραπεύσῃ. Εἰμὶ μήτηρ, μήτηρ δυστυχὴς δυστυχιστάτων τέκνων. Αἱ ἰδιαί μου ταλαιπωρίαὶ καὶ αἱ ταλαιπωρίαὶ τῶν τέκνων μου βαθεῖς ἐπλήγησαν αὐτὴν τὴν καρδίαν.

Μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ θέσῃ πέρας εἰς τὰ δεινὰ μου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πάλιν μὲ κάμνει νὰ τρέμω διὰ τὴν ἀπελπισίαν εἰς ἣν θὰ μείνουν οἱ δυστυχεῖς υἱοί μου. — Καὶ ἐδῶ ἐξεβρόχῃ εἰς θρήνους. Ἐξέθεσε τὰ δυστυχήματά των, τὰ ὅποια ὁ ὑποτιθέμενος ἱατρὸς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ἄλλοθεν καὶ τὰ ὅποια τὸν ἔκμαν νὰ χύσῃ νέα δάκρυα. Τέλος — Οἰρῶς, εἶπεν, ἀκόμη μὴ ἀπελπίζεσθε. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ εἰς ἀπόγνωσιν. Συμπάσχω εἰς τὰς συμφορὰς σας καὶ σὰς λυποῦμαι. Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι οἰκτιρμῶν· δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ, Προσπαθῆτε πρὸ πάντων νὰ διατηρῆτε τὴν ζωὴν σας τὴν τόσον πολυτίμον εἰς τὰ τέκνα σας. Ἐχετε χάριτν γραφῆς; Ἀπέσπασεν ἐκεῖνη ἐν φύλλον ἀπὸ βιβλίου τινὸς παλαιοῦ εἰς ὃ ἐγυμνάζετο τὸ ἑπταετὲς παιδίον τὸ καθήμενον εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης. Ὁ δὲ ἄγνωστος, γράψας ἐπ' αὐτοῦ τινὰς λέξεις — Αὐτὸ, εἶπε, τὸ ἱατρικὸν θὰ σᾶς ἐνδυναμώσῃ· ἐν ἀνάγκῃ θέλωμιν καταφύγει καὶ εἰς καλλίτερον ἄλλο· ἐντὸς ὀλίγου ἐπιζῶ καὶ θὰ θεραπευθῆτε. — Καὶ ἀφείς ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ γραμματίον ἀνεχώρησε.

Παρελθουσῶν δὲ τινῶν στεγμῶν, ἐπανῆλθεν ὁ μεγαλειότερος υἱός. — Φιλιττὴ μήτηρ, εἶπε, λάβετε θάρρος. Ὁ Θεὸς ὥκτειρσεν ἡμᾶς. Ἰδέτε τὰ ὅποια κύριός τις γενναῖος μοι ἔδωκε τὸ πρωτὶ ἱππῆα δι' ἱατρὸν καὶ θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον. Παῦσον τὰ δάκρυά σου, μήτηρ μου, καὶ παρηγορήσου.

— Ἄ! υἱέ μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, ἔλα νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ. Ὁ Θεὸς βοηθεῖ τὴν ἀθωότητά σου, εἴθε διαρκῶς νὰ τὴν προστατεύῃ! Ἰατρός τις, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω, ἀνεχώρησε πρὸ μικροῦ ἀπὸ ἐδῶ. Ἰδὲ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν συνταγὴν του. Ἰπαγε καὶ φέρε μου ὅ,τι διατάττει.

Λαμβάνει τὸ γραμματίον τὸ παιδίον, τὸ ἀναγινώσκει, καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὀρθοῦνται. Τὸ βλέπει ἐξ ἀρχῆς, τὸ ἐπαναγινώσκει καὶ ἀφίνει μεγάλην κραυγὴν. — Ἄ μήτηρ! τί εἶναι τοῦτο! — Ἡ μήτηρ ἄτονος, ἐκπεπληγμένη λαμβάνει τὸν χάριτν καὶ ἀναγινώσκει ἀνυπομόνως. — ὦ Θεέ μου! ὁ Αὐτοκράτωρ! καὶ τὸ φύλλον τῆς πίπτει ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ αὐτὴ μένει ἄφωνος, ἄπνους. Τὸ γραμματίον ἦτο διαταγὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωσήφ τοῦ Β' δι' ἧς παρεῖχεν αὐτῇ ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ ταμείου βοήθειαν γενναιοτάτην. Ὁ ἱατρὸς ἔφθασεν ἐγκαιρῶς καὶ ἔφερεν εἰς ἑαυτὴν τὴν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως λειποθυμήσαν μητέρα καὶ σωτήρια φάρμακα ἀπέσπασαν αὐτὴν ἀπὸ τοῦς ὀνυχας τῆς ἀσθενείας, τὴν ὅποιαν ἡ διηνεκὴς ψυχικὴ θλίψις εἶχε παραγάγει. Ὁ δὲ γενναῖος μονάρχης, κεκαλυμμένος ὑπὸ εὐχῶν καὶ ἐπαίνων, ἀπήλαυσε τὸν καρπὸν τῆς ἀγοθοεργίας αὐτοῦ, τὴν εὐχαρίστησιν, λέγομεν, ὅτι ἀπέδωκε τὴν ὑγίαν καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς ἐντιμον οἰκογένειαν ἀναξίως ὑπὸ τῆς τύχης καταδιωχθεῖσαν.

Ἱερεὺς καὶ ὑπαλληλίσκος ὠδοπόρου ἐπὶ δημοσίας ἀμάξης. Ὁ ὑπαλληλίσκος θέλων νὰ γελᾷ πειράζων τὸν ἱερέα, τὸν ἐρωτᾷ ὅποια διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ὄνου καὶ ἐπισκόπου; Ὁ ἱερεὺς ἀπορῶν βλέπει τὸν ἐνόητον καὶ μετὰ τινῶν στιγμῶν σιωπῇ τῷ ἀποκρίνεται, « — δὲν ἤξεύρω » — Ἐγὼ λοιπὸν νὰ σοὶ εἰπῶ, πάτερ μου, ἀποκρίνεται ὁ πνευματώδης ἐξεταστής· ὁ μὲν ὄνος φέρει τὸν σταυρὸν του ἐπὶ τῶν νώτων, ὁ δὲ ἐπίσκοπος τὸν φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους. — Καὶ σὺ, κύριέ μου, ἤξεύρεις, ἐρωτᾷ τότε ὁ ἱερεὺς, ὅποια διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ὄνου καὶ ὑπαλληλίσκου; — Ὅχι. — Λοιπὸν οὔτε ἐγὼ δὲν τὴν ἤξεύρω.

Οἰνόφλυξ τις ἔλεγε — Θέλουν νὰ εἰποῦν ὅτι ἐν ποτήριον οἴνου δίδει δύναμιν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἔπια πλέον τῶν τεσσαράκοντα καὶ ὁμῶς ἀκόμη δὲν ἡμπορῶ νὰ σταθῶ εἰς τοὺς πόδας μου.

ΠΕΡΙ ΛΗΨΙΣ.

Ἡ Σπάθη τοῦ Δαμοκλέους, τέλος. — Ἀνδρέας Χανιέρος, συνέχεια. — Περὶ προκαταρκτικῆς παιδείας ἐν Ἑλλάδι, τέλος. — Ὁ Ὀλιβιέρος, διήγημα, τέλος. — Ἀρχαιολογικά. — Ποίησις. — Ποικίλα.

Εἰκονογραφίαι. — Ὁ Γάστων καὶ ὁ νέος Ὀλιβιέρος. — Ὁ τάφος τοῦ Ὀλιβιέρου.

Πιρράρημα. — Ὁ Ἰπποκράτης τῆς Βραζελόννης.